

INGEZONDEN.

BENOEMING VAN SPOORWEGARTSEN.

In het verslag van de Handelingen van de laatste algemeene vergadering lees ik op bldz. 2349, waar de secretaris van de Vereeniging van spoorweg-artsen, de heer MOINAT, den thans heerschenden toestand bij het zieken- en ondersteuningsfonds der spoorwegen verdedigt, de volgende woorden:

„Verder kan ieder arts bij een vacature solliciteeren en uit de sollicitanten wordt door de deelnemers gekozen en wie de meeste stemmen heeft, wordt aangesteld, indien het een ter goeder naam en faam bekend collega is”.

Ik heb deze woorden met de bekende „gemengde gevoelens” gelezen. Het is mij nl. tweemaal gebeurd, dat ik in zulk een geval, dat ik nl. de meeste stemmen had, gepasseerd ben, en nu zou ik, als MOINAT gelijk had, maar moeten aannemen, dat ik ter slechter naam en faam bekend sta. Dit is niet prettig, maar ik kan het niet uitmaken. Maar wel heel zeker weet ik, dat het niet altijd gaat, zooals MOINAT zegt. Misschien ontnem ik hem een illusie, als ik hem meedeel, dat de inspecteur van de betrokken afdeling de benoeming in handen heeft, en dat die zich van den uitslag dier stemming niets aantrekt, als het niet in zijn kraam te pas komt. Onder goedkeuring van zoo'n autoriteit wordt het baantje heel ordinair verschacherd.

Leeuwarden, 21 December 1920.

H. DE JONG.

DE VERHOOGING VAN DEN INTEEKENPRIJS VAN HET TIJDSCHRIFT.

Naar aanleiding van het hoofdartikel in het vorig nummer van dit *Tijdschrift* een kleine opmerking. Vooraf de oprechte verzekering, dat ik geenszins van plan ben te gaan „mopperen”. Dat ik geen pats zal geven op het „hoofd van Jut”, geen „harden schedel” zal trachten murw te slaan! Neen, zeker niet! Want ik behoor tot de gelukkig nog velen, die tevreden zijn met den gang van zaken; tevreden vooral met de zóó kloek ondernomen taalzuivering, die voor ons, artsen, zóó broodnoodig bleek te zijn. Daarmede dus mijn volledige instemming.

Maar nu ter zake! De redactie zucht over geldzorgen. Wie doet dat niet? Het is tegenwoordig aan de orde van den dag! De redacteur geeft twee oorzaken aan, waardoor de inteekenprijs van ons *Tijdschrift* zal moeten worden verhoogd. Voorop verzeker ik, dat ik dien verhoogden prijs zeer zeker zal betalen.

Als eerste oorzaak geeft hij aan: hooge papierprijzen, druk- en brocheerkosten, verhooging der porto's, en de steeds wassende omvang der afleveringen. Hiermede ga ik volledig accoord.

Maar nu komt de zaak, die mij allang een beetje dwars zat, en waarover ik thans gevoelig mijn hart eens kan luchten. Dat is het „*honorarium, dat de schrijvers in het Tijdschrift voor hun stukken ontvangen*”. Ik weet, dat ik nu allicht iets heel raars ga zeggen. Als iemand als weldenkend geneeskundige een uitvinding doet, die hij weet, dat tot zegen van het lijdende menschedom kan strekken, dan zal hij daarop geen patent nemen. Hij zal daarvan geen rechtstreeks geldelijk voordeel willen hebben; integendeel, hij zal gelukkig zijn, iets te hebben geleverd, dat kan bijdragen tot vermindering van het lijden van zijn medemensch, en tot versterking van het therapeutisch wapentuig van zijn vakgenooten. Zóó zou ik mij kunnen voorstellen, dat diegene van ons, die zich gedrongen voelt een stuk in het *Tijdschrift* te schrijven, in een vakblad dus, *alleen* bestemd voor collega's, dit gaarne *alleen* uit drang om te scheppen, en tot hulp voor zijn vakgenooten zou willen doen. Misschien zouden op deze wijze juist de *goede* stukken voor den dag komen; terwijl de nog al eens zwaar-op-de-handsche bijdragen, die per slot van rekening niet zóó